

מזיקה. על המוני הישוב היהודי, על כל צעיר חם-מזג, על כל איש שעצביו
ישתלטו עליו, על כל שכונת-גבול ועל כל חוג בעל תכניות "משלר".

ונוסף על כל אלה, ובמקביל להן, פירושה של חובת-הנכונות הוא —
דריכות ונכונות מול כל מוימה לגדוע את שרשי בטחוננו בעתות מעבר
אלה, לסתום את מעינותיו ולפרק את מבנהו, בטענות כוזבות כי הוא-הוא
ה"מספן" את שלום הארץ ואת "שיווי-המשקל" הכוזב אשר מנסים לקיים
בתוכה (ואשר גדודיו של גיס ערבי "מעבר לנהר", אינם פוגעים בו, כידוע,
כלל וכלל...); ועם זאת הדריכות והנכונות להירתם, במלוא הקצב והמזג,
במלוא הנסיון, והתבונה, הטקט המדיני והיכולת המקצועית לבנית כל גרעין
כוח-מגן ובטחון אשר, בהתפתחות השנה הזאת, עשוי להיקרא להתיצב
תחת הדגל, להגנת הארץ הזאת ושלומה — כשומר המוכר מפנים ומחוץ.

רק במידה שנקיים את התנאים-ההנחות של הקצב הנדרש
והמאמץ המאורגן — נוכל להגשים, במסגרת המסיבות ההיסטוריות בהן
אנו פועלים (ואמנם, הדבר ניתן להיעשות), את שלב-המסד של
חזוננו, ולהבטיח את התפתחותו וצמיחתו.

ארוכה הרשימה, וכבד ומיגע הסך-הכל של המשימות אשר תדרשנה
מיישובנו, אך משימות אלו אינן למעלה מיכולתו בתנאי של מיצוי
יכולתנו, תוך מאמץ נאמן של כולנו. קצר הזמן שהוקצב
לתפקידים המרובים, אך אין הוא קצר עד כדי לסכל את ביצועם — בתנאי
של ניצול מידני, נמרץ ומאורגן של הזמן היקר הזה.

לא מספיקי-גשק לאבן-סעוד, מטוסים לבנייה-האשמים
שבעיראק, ורכב-שריון לעבדאללה אבן-חוסין, לא למשאירי
ה"עזבונות" הצבאיים בסוריה ובמצרים — לא להם לדבר בתום
לבב ובלשון-אמת על פירוק נשק-המגן ההכרחי, נשק-החיים
האמתי, שעוד לא היה טהור והכרחי ממנו בעולם. ולא
מחזיריהם של ג'מאל חוסיני לארץ-ישראל — "גיבור" זה
שעליו כתב ה"טיימס": "שובו הוא מכה גדולה למתונים שבין
הערבים" — ושל "מפקדי" הכנופיות ואנשי האקדוח בשנות
39—1938 — לא להם להתריע על "הסכנה" הצפויה לשלום
הארץ, רחמנא ליצלן.

„מערכות" — מאי 1946

”חיים אך לזרוב”

„ממזרח אביא זרעך וממערב אקבצך.
אומר לצפון תני ולתימן אל תכלאי.
הביאי בני מרחוק, ובנותי מקצה הארץ.”
ישעיהו, מ”ג

ה ס פ י נ ה

בסוף שנת 1946 עגנה הספינה „אולואה” (שקיבלה אח”כ את השם „חיים ארלוזורוב”) באחד מנמלי הים התיכון. נפחה היה 815 טון, וכשרה היתה לעמוס משא כדי 420 טון. היתה זו קורבטה¹ שנבנתה בשנת 1912. מבנה האניה היה חזק ביותר, והסביביליות היסודית — מצויינת. במלחמה הקודמת שימשה ללוחי שיירות, בתקופה שבין שתי המלחמות עסקה בציד מבריחי משקאות לחופי ארה”ב, ואלו במלחמה האחרונה מילאה תפקיד בשיירות הרדאר כתחנה מטאורולוגית נעה בימ הארקטי ובצפון האוקיינוס האטלנטי. חבר העובדים בשיירותה מנה אז כ־300 איש, וטווח נסיעתה — ללא הצטיידות מחדש בדלק — הגיע ל־1000 מיל לערך.

לאחר המלחמה נמכרה ספינה זו לבעלים פרטיים והניפה את דגל הונדוראס, בקבלה עם זה את השם „אולואה” — שמו של אחד מנהרות המדינה הזאת. חבר עובדיה רובו היה צעירים יהודים אמריקאיים, ומיעוטו נכרים בני ארצות הים התיכון, שעניין המעפילים מצא הד בלבם.

באותו נמל הותקנה הספינה למסע העפלה. כל המשכבים נבנו מעץ והיו עשויים לשכן 800—700 איש. שאר הנפח הפנוי שבספינה נוצל לאגירה של מים ודלק, לצורך המסע הממושך. עומס זה גרע משהו ממהלכה התקין של הספינה בדרכי הים. מכונות הקיטור היו צורכות 5 טון מים מתוקים ליום, וחישוב מוקדם הורה כי לנסיעה כולה יצטרכו ל־100 טון של מים. מהירותה הממוצעת עלתה ל־10-9 קשרים לשעה, וקצב זה עמד לה משך כל המסע כולו, כך שאפשר היה לקיים את לוח הזמנים בדייקנות מרובה; בסופו של המסע הגיעה הספינה גם למהירות של 13 קשר לשעה.

קצתם של המלחים האמריקאיים היו אנשי מקצוע ממש — מלחים שעשו שירותם בימות המלחמה ומראה שארית הפליטה, סבלה ושמע ההשמדה שעברה על יהדות אירופה עוררום להתנדב בשיירות „העליה הבלתי חוקית” לארץ ישראל. האחרים היו חלוצים, חסרי ידיעות כלשהן בעניינים, שזו להם הפעם הראשונה לעלות על סיפון אניה.

ההפלגה משבדיה

העתונות השבדית ידעה מראש על ספינת המעפילים העתידה להגיע לשבדיה; ואכן מיד להגיעה לטרילבורג, ב־23 בינואר, ניתן לה פרסום רב בכל

(1) אנית-משותף. קטנה מאוד, מצויידת בתותחים קלים ותותחים אנטי-מטוסיים; במכ” ובטורפדות. שימשו בזמן המלחמה לליווי שיירות. — המעריכת.